शीघ्रकृत्येषु कार्येषु विलम्बयति यो नरः ।
तत् कृत्यं देवतास्तस्य कोपाद्विघ्नन्त्यसंशयं ॥२३२॥

तथा च। यस्य यस्य हि कार्यस्य फलितस्य विशेषतः ।
क्षिप्रमक्रियमाणस्य कालः पिबति तत्फलं ॥२३३॥

तद्गुहायातस्ते हतशत्रोः सर्वं सविस्तरं निर्व्याकुलतया कथयिष्यामि। ५ अथासौ तद्वचनमाकर्ण्य सपरिजन एकैकां ज्वलन्तीं वनकाष्ठिकां चञ्चुग्रेण गृहीत्वा तद्गुहाद्वारं प्राप्य स्थिरजीविकुलाये प्राक्षिपत् । ततः सर्वे ते दिवान्धा रक्तान्तवाक्यानि स्मरन्तो द्वारस्यावृतत्वादनिःसरन्तो गुहामध्ये कुम्भीपाकन्यायमापन्ना मृताश्च । एवं शत्रून् निःशेषतां नीत्वा भूयो ऽपि मेघवर्णस्तदेव न्यग्रोधपादपदुर्गं जगाम। ततः सिंहा १० सनस्थो भूत्वा सभामध्ये प्रमुदितमनाः स्थिरजीविनमपृच्छत् । तात कथं त्वया शत्रुमध्ये गतेनैतावत् कालो नीतः । तदत्र कौतुकमस्माकं वर्तते। तत् कथ्यतां । यतः

वरमग्नौ प्रदीप्ते तु प्रपातः पुण्यकर्मणां ।
न चारिजनसंसर्गो मुहूर्तमपि सेवितः ॥२३४॥ १५

तदाकर्ण्य स्थिरजीव्याह। भद्र आगामिफलवाञ्छया कष्टमपि सेवको न जानाति। उक्तं च यतः।

उपनतभयैर्यो यो मार्गो हितार्थकरो भवेत् ।
स स निपुणया बुद्ध्या सेव्यो महान् कृपणो ऽपि वा ।
करिकरनिभौ व्याघ्राताङ्कौ महार्थविशारदौ । २०
रचितवलयैः स्त्रीवद्वद्धौ करौ हि किरीटिना ॥२३५॥

शक्तेनापि सदा नरेन्द्रविदुषा कालान्तरापेक्षिणा ।
वास्तव्यं खलु वाक्यवज्रविषमे क्षुद्रे ऽपि पापे जने ।
दर्विव्यग्रकरेण धूममलिनेनायासयुक्तेन च ।
भीमेनातिबलेन मत्स्यभवने किं नोषितं सूदवत् ॥२३६॥ २५